

افزایش ۱۷۴۴ برابری هزینه سفر شب چله در ۱۰ سال

محاسبه‌ای ساده نشان می‌دهد هزینه سفر شب چله امسال نسبت به ده سال قبل حدود ۱۷۴۴ درصد افزایش یافته است؛ به بیان دیگر، قیمت‌ها در این مدت بیش از ۱۸ برابر شده‌اند. عددی که به روشنی نشان می‌دهد مساله اصلی اقتصاد، نه «الگوی مصرف مردم»، بلکه «مسیر سیاستگذاری» است. اعتماد نوشت: صدای پاهای ننه سرما از کوچه پس کوچه‌های شهر کم‌کم به گوش می‌رسد و چند ساعتی بیشتر به طولانی‌ترین شب سال باقی نمانده و اغلب ایرانی‌ها این روزها در تکاپوی ...

روزنامه اجتماعی و اقتصادی استان یزد | سال دهم | شماره پیاپی ۴۸۳ | دوره جدید | شماره ۱۴۳ | یکشنبه | ۳۰ آذر ماه ۱۴۰۴ | ۴ صفحه | قیمت: ۱۰۰۰۰ تومان

رئیس کمیسیون شهرسازی شورای شهر یزد بیان کرد:

بازنگری طرح جامع شهر یزد با ۸ سال تاخیر

سفر به قلب ۱۰۰۰ سال امنیت و فرهنگ؛

«حصار تاریخی یزد» دوباره جان تازه می‌گیرد

رئیس کمیسیون مشترک بررسی لایحه سازمان ملی مهاجرت:

«اتباع خارجی» موظف به پرداخت مالیات و عوارض خواهند بود

مدیرکل فرهنگ و ارشاد یزد:

یازدهمین کنگره سراسری شعر کویر سوم و چهارم دی ماه به ایستگاه پایانی خود خواهد رسید

آبرسانی به صنایع داخلی درمان موقت یا تجويز اشتباه؟

افتتاح خط لوله انتقال آب از سواحل جنوبی کشور به صنایع اصفهان، در نگاه نخست می‌تواند خبری امیدوارکننده تلقی شود؛ نشانه‌ای از آن که پس از سال‌ها هشدار و بحران، بالاخره راهکاری برای تأمین آب صنایع کشور در دستور کار قرار گرفته است اما همین رویداد، هم‌زمان بار دیگر زنگ خطر یک خطای راهبردی قدیمی را به صدا درآورده است؛ خطایی که ریشه در نادیده گرفتن واقعیت‌های اقلیمی ایران دارد. سیدعلی اکبر کلانتر رئیس خانه صمت استان یزد در یادداشتی ضمن بیان این مطلب، اظهار کرد: سال‌هاست درباره این که چه کسی نخست زمینه استقرار صنایع آب‌بر در مناطق خشک و کم‌آب فلات مرکزی را فراهم کرد، بحث می‌کنیم و این مجادله‌ها امروز بیش از آن که کمکی به حل مسئله کند، به پرسش معروف «مرغ یا تخم‌مرغ» شباهت دارد. مقصریابی گذشته، بدون ارائه راه‌حل برای آینده، تنها به اتلاف زمان و انرژی منجر می‌شود. آنچه امروز نیاز داریم، شجاعت اصلاح مسیر است. واقعیت این است که صنایع راهبردی کشور برای ادامه فعالیت، ناگزیر به دسترسی پایدار به آب هستند و در شرایط کنونی، آب دریا یکی از گزینه‌های اجتناب‌ناپذیر به شمار می‌رود. اما این ضرورت، نباید ما را از محاسبه دقیق هزینه‌ها غافل کند. انتقال آب از سواحل جنوبی به فلات مرکزی، با خطوط لوله‌ای که کیلومترها آب را از مسیر طبیعی خود منحرف می‌کنند، هزینه‌ای سنگین و بعضاً غیرمنطقی بر اقتصاد کشور تحمیل می‌کند. امروز قیمت تمام شده هر لیتر آب انتقال یافته به مناطق مرکزی، بیش از سه یورو برآورد می‌شود؛ رقمی که در صورت انتقال صنایع به نزدیکی سواحل، به‌مراتب کاهش خواهد یافت. تداوم چنین طرح‌هایی اگرچه ممکن است در کوتاه‌مدت و تحت فشارهای سیاسی یا اجتماعی توجیه‌پذیر به نظر برسد ولی در بلندمدت همان سرنوشتی را رقم می‌زند که پیش‌تر در بسیاری از واحدهای صنعتی شاهد بوده‌ایم؛ واحدهایی که نه بر پایه منطق آمایش سرزمین بلکه بر اساس مصلحت‌های مقطعی شکل گرفتند و امروز با بحران‌های ساختاری دست‌وپنجه نرم می‌کنند. در دنیای امروز که رقابت اقتصادی بر مبنای محاسبه دقیق هزینه و فایده است، نادیده گرفتن بهای واقعی آب چیزی جز پرداخت یارانه‌ای پنهان از جیب نسل‌های آینده نیست. توسعه صنعتی پایدار، بدون پذیرش این واقعیت ممکن نخواهد بود. به نظر می‌رسد تنها راهکار اصولی و پایدار برای آینده صنعت ایران، جابجایی تدریجی صنایع آب‌بر به نوار ساحلی کشور است؛ مسیری که اغلب کشورهای صنعتی جهان آن را پیموده‌اند. البته تحقق این هدف، نیازمند برنامه‌ریزی هوشمندانه، بررسی همه‌جانبه ابعاد حقوقی و اقتصادی، و تضمین منافع فعالان صنعتی و نیروی کار است و هرچه این تصمیم دیرتر اتخاذ شود، هزینه‌های آن برای کشور سنگین‌تر خواهد بود. با این حال، حتی اگر مسئله تأمین آب صنایع را به‌درستی حل کنیم، همچنان از نقطه مطلوب فاصله داریم. بحران اصلی آب در ایران، در بخش کشاورزی رقم می‌خورد؛ بخشی که حدود ۷۰ درصد مصرف آب کشور را به خود اختصاص داده و متأسفانه هنوز در بسیاری از مناطق با روش‌های سنتی و الگوهای کشت نامتناسب با اقلیم خشک اداره می‌شود. کشت محصولاتی مانند برنج و خیار یا توسعه دامداری در مناطق کم‌آب، مصداق آشکار بی‌تدبیری در مدیریت منابع است.